

Priča o inkluziji

Pitate se zašto nam treba inkluzija? Da li je donijela išta dobro u obrazovnom sistemu? Pa evo jedna priča o inkluziji... Razumijemo li se?

Pripreme za polazak u školu uveliko su krenule.

Upisuju se djeca.

Održava se pripremna nastava..

I dok jedne muči hoće li im dijete biti najbolje na testiranju, hoće li se upisati baš kod te i te učiteljice u odjeljenje i da li će sjediti sa drugarom s kojim eto ono baš želi drugi se pitaju kako će njihov sedmogodišnjak putovati svaki dan javnim prevozom u školu prilagođenu njegovim razvojnim teškoćama, da li će dobiti asistenta i da li će ga iko razumjeti..

Znate nije najteže u odgoju djeteta sa teškoćama u razvoju to što roditelj mora sve obaveze i finansije podrediti njegovim terapijama i tretmanima. Nije to ni teško. Pa podrazumijeva se, zar ne...

Najteži je onaj emocionalni teret koji tišti iznutra i hrani se strahom od stigmatizacije, strahom od tuđeg nerazumijevanja, nedovoljno podrške i onaj najveći strah od socijalne izolacije.

A ako se pitate da li je inkluzija ispravan pravac, onda...

...Zamislite svog sedmogodišnjaka kako putuje u susjedni grad u školu jer u svom mjestu nema inkluzivne škole. Zamislite kako vam dijete sa sedam godina odlazi iz vašeg doma u dom za djecu s teškoćama u razvoju jer je to jedini način da redovno stiže na nastavu u školi koja je 50 km udaljena od kuće. Viđaćete se vikendom... I čuti preko vibera. Ma hajde nije jedini.

I nećete biti tu da ga zagrlite kad dobije prvu peticu, niti utješite za prvu jedinicu. Nećete mu njegovati rane... to će za vas ubuduće raditi sistem.

Jer inkluzija je, kažu neki, samo projekat. Pokušaj da se djeca s teškoćama na silu involviraju u redovne škole. I teško je nastavnicima. I trošak su asistenti.

A te male ručice, ranjive od rođenja, snaći će se one. I odrveniti.

Jer sistem je to.

Treba se ukalupiti.

Tags

Stručno usavršavanje nastavničkog kolektiva

Collections

Inspiriraj druge

Autorski tekstovi